

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyně: N. A.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 817/VL - 20 - ZA09 - 2005 ze dne 11. 5. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2006, č. j. 56 Az 77/2005 - 63,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatelka brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, kterým byl zamítnut její návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti a bylo jí uloženo, aby do 15 dnů od doručení napadeného rozhodnutí odstranila vadu svého podání (kasační stížnosti ve věci samé, tj. stížnosti směřující proti výše označenému rozhodnutí žalovaného) spočívající v absenci povinného zastoupení advokátem. Stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti tomu, že soud v napadeném usnesení vyšel ze závěru, že stěžovatelka svá tvrzení uvedená v přehledu potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech nedoložila žádnými listinnými důkazy, ačkoliv k tomu byla vyzvána. Stěžovatelka namítá, že přílohou vyplněného formuláře byly i telefonní kontakty na osoby, jež mohly případně její tvrzení o finančních poměrech potvrdit.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti subsumovatelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podstatou námitky je, že stěžovatelka řádně prokázala svou nemajetnost, resp. předpoklad, že by mohla být osvobozena od soudních poplatků, byla tedy splněna jedna z podmínek ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Krajský soud proto nebyl podle stěžovatelky oprávněn s odkazem na nesplnění této podmínky návrh odmítnout. Co do uplatněných důvodů považuje tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být

podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatelka žádné argumenty pro případné konstatování přijatelnosti sama nepředložila. Proto Nejvyšší správní soud, především s přihlédnutím ke skutečnosti, že stěžovatelka nebyla při podání kasační stížnosti zastoupena advokátem a byla nucena svou stížnost formulovat sama, přistoupil sám ke zjišťování důvodů, pro něž by mohla být případně kasační stížnost přijatelná. K tomu ho vede především vědomí citlivosti řešené otázky – odmítnutí návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti totiž může in concreto představovat odepření spravedlnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 116/2006 – 150, www.nssoud.cz). Po posouzení předložené kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka namítá, že usnesení krajského soudu vychází z nesprávného posouzení jejích majetkových poměrů, resp. nedůvodně považuje jí předložené důkazy za nedostatečné a nesprávně je vyhodnotil.

Při hodnocení kritérií přijatelnosti je východiskem Nejvyššího správního soudu především zjištění, zda dosavadní judikatura dostatečně a jednotně odpovídá na soubor otázek přednesený v kasační stížnosti. Otázkou, o níž v kasační stížnosti jde, je určení míry, v jaké účastník řízení má či nemá doložit svá tvrzení, že nedisponuje dostatečnými prostředky ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. Nejvyšší správní soud shledal, že na tuto otázku již dává poměrně jasnou odpověď stávající judikatura. Předně je to již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 116/2006 – 150, z něhož a contrario vyplývají minimální nároky na prokázání

skutečností uváděných v přehledu o majetkových poměrech. Podobně je míra prokazování předpokladů pro osvobození od soudních poplatků například předmětem rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 40/2004 - 97 ze dne 12. 1. 2005, či č. j. 7 Azs 343/2004 – 50 ze dne 25. 1. 2005.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu